

СЪДРУЖНИЦИТЪ

Разказъ отъ Джеймс Болдуинъ.

Малкиятъ Мяки, както го наричаха другаритъ му, бѣше квартирантъ въ „Болницата за хроми деца“. Той бѣ малко момче, макаръ и на години да бѣше сжщо малъкъ; лицето му, обаче, бѣ вече страдалчески набръчкано и набраздено. Единиятъ му кракъ бѣше извитъ, а другиятъ почти безполезенъ. При все това, той можеше да ходи съ кучане много енергично на патерицитъ си, и съ голѣмо удоволствие помагаше на други момчета, които бѣха по-зле отъ него.

Неговъ особенъ и старъ другаръ бѣше Дянни Оконелъ, чието легло бѣ съседно на неговото. Дянни бѣше едно безпомощно малко човѣче, съ крака, които не му служеха за нищо и съ толкова слабъ гръбнакъ, че не можеше да седи безъ подпорки. Много часове прекарваше Мяки при леглото на Дянни и много насърдителни думи му говорѣше той и голѣми надежди даваше на безпомощното дете.

„Ние сме съдружници, Дянни,“ говорѣше му той веднажъ. „Когато порасна, ще стана ваксаджия тамъ на площада и тогава азъ и ти ще си дѣлимъ печалбитъ.“

„Но какво бихъ могълъ да правя азъ“, запитваше Дянни. „Азъ не бихъ могълъ да помагамъ въ работата ти. Възможно ли е това, когато азъ даже не мога да се държа правъ“.

„О, ти ще бждешъ много по-добре до тогава“, отговори вѣчно надеващия се Мяки. „Азъ ще ти купя единъ столъ съ колела, така че, ще мога да те търкалямъ наоколо; ще ти купя сжщо една сергия за бонбони, и тогава ти ще ги продавашъ тамъ на жгъла. Азъ ще лъскамъ обувката на благороднитъ господа, които минаватъ отъ тамъ, а ти ще продавашъ бонбони на дамйтъ. Тъ всички ще искатъ да купятъ отъ тебе, като те виждатъ да седишъ на високия си столъ.“

„Азъ мисля, че ще бжде много хубаво,“ въздъхна Дянни, и продължаваше да лежи, взирайки се въ тавана и мжчейки се да забрави скръбта си.

„Разбира се, че ще бжде хубаво,“

каза Мяки; „и не забравяй, че ние ще бждемъ съдружници.“

Една нощъ, когато всички деца бѣха въ леглата си, въ болницата се разнесе единъ сигналъ за тревога. Какво можеше да значи това? Скоро се чу нѣкакъвъ викъ за пожаръ, а следъ туй голѣмо тичане и бързане по коридоритъ и стълбитъ. Малкиятъ Мяки скокна и грабна патерицитъ си, а всичкитъ други момчета въ залата започнаха да викатъ тревожно. Но милосердната имъ сестра ги успокояваше, като имъ казваше, че не трѣбва да се боятъ, тъй като тя бѣше увѣрена, че пожара е въ отдалечената частъ на зданието и скоро ще бжде угасенъ. Малкиятъ Мяки си легна пакъ, но държеше очитъ си широко отворени, „Хей, Дянни, съдружнико,“ прошепна той много тихо „не се плаши! Азъ ще те пазя и сестрата казва, че нѣма опасностъ“.

Шумътъ навнѣнъ ставаше по-силенъ и по-силенъ. Мяки чуваше какъ хората тичаха отвнѣнъ, сжщо и вика на децата въ другитъ зали. Скоро той видѣ червената свѣтлина на пламъка да свѣти презъ тѣсното прозорче надъ вратата. Следъ това той усети димъ, който нахлуваше въ стаята презъ всѣка пукнатина. Сестрата поблѣднѣ отъ страхъ, изглеждаше, че не знае какво да прави. Тогава трима — мже пожарникари, съ голѣми шапки на глави и мушамени перелини на плещитъ си — се спуснаха въ залата на децата. Всѣки единъ взе по две деца и заедно съ премрълата отъ страхъ сестра, бързаха презъ задушливия димъ.

„Бждете смѣли! Не се плашете! Ще дойдемъ за васъ следъ минута!“ — рече единъ отъ тѣхъ, като тичаше покрай Дянни и Мяки.

Двамата съдружници бѣха останали въ стаята. Мяки чуваше трѣска и бученое на пламъцитъ. Той даже виждаше какъ ту пълзѣха по пода и лижеха килима на долния коридоръ. Той чувствуваше топлия имъ лъхъ. Следъ минута тѣ ще достигнатъ дървената стълба, и никой то-